

GINA SOLOMON

La sfârșitul anului școlar al clasei a 9-a, tatăl meu m-a întrebat dacă aș fi interesat să fiu transferat la Liceul de Muzică Nr.1 din București.

În clasa a 9a fusesem timp de 4 ani elevul liceului de muzică și arte plastice Octav Băncilă din Iași. Deși studiile la acest liceu erau la un nivel bun, eu simțeam că ceva îmi lipsea pe partea profesională a studiului pianului și de aceea propunerea tatălui meu m-a bucurat.

În România, liceele speciale de muzică erau școli în care elevii talentați studiau muzica dar și cultura generală, ca la un liceu obișnuit. În orele dimineții elevii se duceau la orele generale de școală, ca limba română, matematică, limba străină, sport, discipline științifice și politice, ș.a.m.d.. După masă, elevii se duceau la orele de specialitate precum instrument, teorie și solfegiu și alte discipline muzicale și se pregăteau pentru școala obișnuită dar și pentru specialitatea muzicală.

Liceul de Muzică Nr.1 din București de pe str. Principatele Unite era cunoscut ca una dintre cele mai bune școli de muzică ce existau în acea perioadă în România. Majoritatea elevilor erau selecționați de comisii speciale care se deplasau în toată România pentru a descoperi talentele ce vor forma muzicienii viitorului în România. De aceea, pe lângă acest liceu exista un internat unde elevii ca mine ce nu locuiau în București aveau asigurate "casa și masa", pentru care se plătea o sumă modestă.

La începutul clasei a zecea am ajuns la București la acest liceu, fiind foarte emoționat și dornic de a reîncepe cariera mea de pianist.

După un examen la care am interpretat la pian piesele pe care le știam de la învățământul muzical din Iași, s-a constatat spre surpriza mea că nivelul pianisticii mele este echivalent cu nivelul unui elev din clasa 7a de la Liceul de muzică al cărui elev eram.

În zilele următoare am fost chemat să mă întâlnesc cu profesoara care mă va îndruma timp de trei ani de zile la acest liceu. Întâlnirea cu D-na Gina Solomon a fost foarte încurajatoare. Ea mi-a spus că dacă voi investi eforturile necesare voi putea recupera decalajul față de ceilalți elevi.

Spre norocul meu, Gina Solomon era una dintre cele mai bune profesoare de pian din Liceu, și nu numai că era extraordinar de dedicată predării pianului, dar era și un om deosebit. O interesa totul despre elevii ei, inclusiv ce probleme aveau, ce nevoi aveau, cum era situația familială, cum studiau și dacă erau probleme la clasele de cultură generală. Interesul era însoțit de un sprijin total a ceea ce avea nevoie elevul ei și nu numai la specialitate.

Lecțiile de pian erau câte o ora de doua ori pe săptămâna, însă Gina Solomon se întâlnea cu elevii de cate ori era nevoie, ca să-i poată ajuta să se dezvolte ca muzicieni profesioniști.

Printre altele, în primul rând ea m-a ajutat să intru la clasa de muzică de cameră a profesorului Mircea Bârsan, ce fusese elevul lui George Enescu. Acolo, am putut să-mi ascult colegii, care erau excepțional de dotați. Muzica de cameră se făcea la clasa profesorului Bârsan cântând pe dinafară lucrările camerale ale marilor compozitori, ceea ce mi s-a părut extraordinar, având în vedere că la concertele camerale toți interpreții cântau cu notele pe pupitru.

Întorcându-mă la lecțiile de pian, profesoara mea m-a învățat înainte de toate cum să-mi organizez studiul pianului, cum să înțeleg și să descopăr secrete ale cântării la pian de care nu auzisem pana atunci. Lecțiile se petreceau într-o atmosfera intensa de lucru. La sfârșitul lecției erai fericit, dacă lecția a dat rezultate, sau necăjit daca nu te-ai pregătit cum trebuie și atunci erai muștrat de profesoara care suferea pentru modul în care fiecare elev se pregătea și progresa.

Elevii doamnei Solomon erau de diverse vârste și proveneau din familii de diverse orientări sociale.

În cei trei ani de studiu, în care, datorită încurajării lui Gina Solomon, studiam zilnic între 7 și 8 ore, am izbutit să recuperez decalajul și să ajung la nivelul pianistic al clasei a 12a , ultima clasă de liceu. Metoda de lucru a Ginei Solomon era bazată înainte de toate pe respectul textului muzical și a indicațiilor autorilor muzicii. Tehnica pianistică se dezvolta pentru a servi semnificațiile muzicii și nu doar de dragul perfecțiunii lucrului cu mâinile și cu degetele.

Atât aceste lecții care s-au întipărit în memoria mea și de care-mi amintesc cu mult drag, cât și tot sprijinul dat de acest om minunat care era d-na Gina Solomon, au avut o influență decisivă în dezvoltarea mea profesională și ca om în anii ce au venit.

Doamna Solomon a lăsat în urma ei muzicieni-pianiști a căror viață și activitate muzicală au fost profund influențate de tot ce au învățat de la ea și în special de personalitatea ei unică, care a contribuit la formarea de oameni ce iubesc tot ce este bun în oameni și frumos și minunat în existența noastră.

Vladimir Școlnic

Prof. Univ. Dr. Vladimir Școlnic

Ianuarie 2021